

Åttonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Åttonde söndagen i Treenighetstid

Herrens medkänsla och försorg – Det mindre brödundrets söndag

Syr. 24:19-22; Rom. 5:1-5; Mark. 8:1-9 - Ps. 47:2 - Ps. 36:8-10

Gud verkar. Också i vår tid. Helig Ande, hjälparen; del i Treenig Gud, som Sonen sade skulle sändas till oss i Hans ställe, som sändes och verkar, har verkat. Det är därför vi står här idag tillsammans inför Guds ansikte.

Denna helgade plats – Böneplatsen i Bredavik – möjliggjordes genom Helig Ande och förverkligades genom synergi; genom att människor samverkar med Gud. Låter det kryptiskt? Låt mig uttrycka det såhär: Två personer träffades och samtalande om vad som är viktigt för människan. Anden förde dem samman och ingen backade undan det arbete som skulle utföras. Resultatet blev att hängivna människors händer anlade böneplatsen och Korset i Opptorp restes.

Det är ett drygt år sedan och sedan dess har platsen invigts och välsignats med böner och heligt vatten. Den är en del av den världsvida Kyrkan. Fram till nu har platsen, förhoppningsvis, möjliggjort för människor att i stillhet och ro få en stunds kontemplation; i tysthet bära fram böner; få med sig bilden av Kristi Kors på näthinnan. Och allt detta leder till helande och läkning av människan.

Det är ingen slump att vi nu befinner oss på en plats för just helande och läkande. Här intill finns en medeltida sjukstuga och ett apotek. Här finns en örtagård. Här ägnade man sig åt läkande av såväl kropp som själ. Kyrkan är ett sjukhus.

Det är idag Åttonde söndagen i Treenighetstid. Temat är Herrens medkänsla och försorg. I dagens evangelietext om det mindre brödundret, fick vi ta del av såväl lekamligt som andligt mättande. Vi hörde, i liknelsens form, hur människan också helas från sin sjukdom.

Låt oss först se på vad orden medkänsla och försorg betyder. Medkänsla; att känna med, bry sig och leva sig in i, kan med andra ord beskrivas som deltagande och mänsklighet. Det är just vad Fadern gör då han sänder sin Son till oss: Han deltar och visar, inte bara mänsklighet utan sann mänsklighet. Också Sonen, Jesus Kristus, visar i direkt bemärkelse deltagande med alla de tusentals människor som har samlats. Han vet och ser att de hungrar. Han ser till att de blir mättade.

Ordet försorg – temat är ju Herrens medkänsla och försorg – kan betyda att sörja för – men inte i materiell bemärkelse, utan i form av vård och omsorg.

Vi har i Evangeliet idag tagit del av både mättande och läkande. Trots att det bara fanns ett fåtal bröd så räckte de. Det handlade således om ett delande. Och trots att inga köttsliga sår behandlades gick människorna därifrån, inte bara mättade, utan också helare.

Åttonde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Folket hade samlats i tusental för att de var hungriga och törstiga. Men var det verkligen mat de hade samlats för? Eller bestod hungern i något annat?

Brödet är en symbol för Ordet. Ordet är Jesus Kristus. Det var Ordet de kom för att höra. Det var Ordet de fick och som mättade dem; som stillade deras hunger och törst. Precis som alla kristna i världen längtar till söndagens heliga Mässa där vi möter Kristus. Vi tar del av ordet i evangeliet och Kristi Kropp och dyrbara blod i eukaristin; måltiden. Vi delar brödet och får, bokstavligen, del av Herren. Vi blir helare.

Kyrkan, den plats där detta delande och helande i all tid har tagit rum, är kroppen som människan inte kan vara utan. Människan med sin sjukdom – bortvändheten – läks och helas i Hennes, Moderns, varma famn. Det är i Kyrkan som människan kan återupprättas och nå Guds mål med henne: delaktighet med Fadern; gudomliggörelse; helighet – helhet.

Att se Kyrkan som ett sjukhus är därför inte alls fel. Biskopar, präster och diakoner är människans andliga läkare. Det pratas allt för lite med dessa läkare idag; människan biktar sig allt för sällan och får därmed inte avlösning. Detta ser vi i statistiken över ohälsotalen; det ser vi i statistiken över förskrivna läkemedel i form av psykofarmaka. Jag brukar ibland säga att du borde prata med din präst oftare - innan det har gått så långt att du måste uppsöka en terapeut.

Men till sjukhus går man väl bara då man är sjuk? Ja, och om man inte går dit då man är allvarligt sjuk, så blir tillståndet bara värre, eller hur. Det är därför som relationen till Kristi Kyrka är så central. Det är därför som deltagande i mässan är så viktig och de heliga sakramenten så betydelsefulla. Det är här, i Kristi heliga Kyrka, vi kan odla och läka relationen med Gud; bli hela.

Låt oss hoppas och be för att fler kommer till vårdcentralen Kyrkan, varför inte hit till Korset i Opptorp, och börjar vandringen på vägen mot läkande och helhet.